

Desig emmetzinat

Un relat de: [Ivan Bonache](#)

L'altre dia passava pel costat de la parròquia de Sant Pere quan vaig veure un senyor que tocava la guitarra. Era molt maldestre i se'l veia patir mentre arrencava quatre notes estridents a l'instrument esquerp. Coneixedor com soc dels misteris musicals, em vaig acostar i, a una distància prudent, el vaig saludar, però ell continuà a la seva sense parar esment a la meva presència. La funda oberta als seus peus estava ben buida i hi vaig deixar caure una moneda. Llavors sí que va alçar la vista i em va mirar amb infinita gratitud. "Visc un infern" em va confessar quasi plorós. "Aneu amb compte amb el que desitgeu puix que es pot acomplir". El vaig mirar sense entendre. "Jo abans estava tolit i vivia de l'almoina i la caritat de la gent piadosa. Però vet aquí que un bon dia després de dir el rosari, recitar un parenostre, deu avemaries i un gloriapatri, vaig desitjar guarir-me". Un gran sanglot el va deturar dramàticament i, com va poder, va continuar. "Un raig de llum m'il·luminà des del cel, m'alçà i ja no vaig menester les crosses, car les cames m'aguantaven dempeus per primer cop en vint-i-cinc anys". No donava crèdit a la història, un ver miracle, però encara menys a la tristesa infinita que em transmetia. "Bon home, no és potser aquest prodigi motiu de joia?" vaig inquirir. Em va mirar dolgut. "Tothom té un lloc en aquest món. El meu era aquí a terra, demanant per poder menjar. No era gaire, però era feliç a la meva manera. Ara, sa com un roure, no puc pidolar, les senyores s'espanten i em defugen, i soc massa vell per treballar, per això intento guanyar unes monedes tocant. Si tan sols m'hagués deixat coix!". Sense saber com confortar-lo, li vaig ensenyar els acords d'una cançó popular.